

Іван
Низовий

Політичний ярмарок

Продаються партії і рухи
тим, хто більше грошей принесе, —
в час непевний сварок і розрухи
на торжищі знадобиться все.

Товпляться у черзі крайні праві, —
при зростанні цін впаде вага;
ліві, геть закаляні в неслав'ї,
пряники жують з-під батога.

А центристи, начеб фігуристи,
в епіцентрі зваги і звитяг,
вкотре піднімають в небо чисте
тристазаплямований свій стяг.

Хто кого сторгує, вряди годи,
хто програ, хто виграє торги
там, де не було й немає згоди
і панує хаос навкруги?!

* * *

З одного боку — на брехні й цинізмі,
З другого ж — на молитві та сльозі
Росло моє сирітство в рогозі
І лопухах, — долало біди різні
І громові погрози при грозі.

В одному разі — топтане і кляте,
В другому — приголублене, в добрі,
Текло моє життя в лихій порі, —
П'янило молоде вино, налляте
По врожаях нових в міхи старі.

Я честь не загубив, і маю совість
Не ганити й не гудити судьбу,
Не тратитись дотла на проклятьбу
Невільних зрад, —
суетна тиимчасовість
Лиш тїнь кладе на чесну боротьбу.

НА ВІТРІ, НА ВІСТРІ...

Дійду кінця логічного по всьому
Що вадило, та не могло спинить
Мою ходу, мою плавбу й на мить, —
Свій смертний страх не викажу нікому,
Дарма, що маю спрагу ще пожить.

* * *

*На додушення залишків
української мови в зоні "Регіонів"*

І Савич Іван, і Микита Чернявський, —
оба — обереги вкраїнської мови
на східних теренах, — обачно померли,
ганьби не зазнавши у рідній державі.
Осліпни, вікно моє! Не відчиняйтесь,
заштурхані двері! А ти, безголове
суспільство, замовкни, — ніхто не відверне
від тебе, хахлячого, смерті в неслав'ї!

І зойком, і схлипом нагадує слово
оглухло-осліплим рабам-автохтонам
про правду прапрадідів, правих по праву
в несправеднім світі: хто мову втрачає,
той страчує сам себе... Зраджена мово,
поглумлена антинародним законом
і віддана хижій орді на потраву,
прости, — на твій захист
в пустелі кричав я!

* * *

Роздира мою вушну мембрану
гвалт всеукраїнської біди, —
справа долина:
"Не зрадь Майдану!",
зліва грима громом:
"Не кради!"

Рано, дуже рано
барикади
розтягли в морози на дрова, —
зради ж від оновленої влади
не чекали...

Людоньки, овва!
Знову ятрять незажилу рану...
Після помаранчу — каламуть...
Ідеали

зраджують
Майдану
й далі —
по інерції —
крадуть.

* * *

Будеш знов, Ісусе, на Голгофі
мученицьку смерть за нас приймати,
бо прийшли до влади “справжні профі”,
на торгах купивши всі мандати.

Мають повне право катувати
іменем новітнього Пілата,
тож готуйся, страднику, до страти
від руки поплічника і брата.

З регіонів сунуть легіони,
вже не римські — з Криму і Донбасу,
і для них немає перепони
ні на жоднім рубіконі часу.

Ще воскреснеш ти бодай на днину,
На часину ще зійдеш з ікони,
лиш не перетворюсь на людину
біля ніг всевладної персони!

* * *

Я — виборець.
Шануйте ж, кандидати,
мої права,
допіру не малі:
без мене ви не в змозі посідати
в державнім курнику
найвищі всі щаблі.

Без мене ви не зможете клювати
добірне все, що є лиш на землі, —
отож не смійте з гонором плювати
на бідний свій народ
у вашій кабалі!

Пікетування облради

Вийшли ми — жалюгідна жменька —
захищати свої права:
хай побачить держава всенька
що когорта бодай маленька
патріотів

іще жива
і в Луганську...

(Пристали коні
й погубилися підківки,
І шаблі зіржавили в схроні, —
ми ж козацькі сини і доні
вчули вітер степів терпкий).

Помаячили на майдані,
покричали не в лад “Ганьба!”
Обласні ж “братани” захланні
не з’явилися на поле “брані” —
в них сесійна йде “молотьба”
язиками

про нашу мову...

Та вона ж не така, мовляв,
як їм хочеться...

Знов і знову
солов’їну і калинову
на поглумлення москалям
віддають...

... А престольний Київ
мочить вусонька в коритах...
Кураїниться

шлях

Батиїв
межи штучних морів-поміїв,
по заледве живих житах!
Влада, видно, про нас, дрібноту,
геть забула — трясє престол
землетрусно...
Тож ми достоту,
на пікетську свою роботу
валим валом, як на футбол.

П’є з Лугані веселка воду, —
веселково підпомага,
щоб одвічні права народу
не здали ми ніколи зроду
знахабнілим своїм ворогам!

* * *

До влади рвуться зрадники Майдану,
злигавшись з воріженьками...

Таж ворон, —
се правда, —
очі ворону другому
не виклює!

Наївні й малорослі ми,
пересічні, за Ющенком,
не здатні ще
до самостійного державотворення,
до українського сонцестояння!
Нас можна купувати й перепродувати
не лишень поодиноці — регіонами,
лівоберіжжям, тавріями, кримами,
а галичан упертих шляк най трафить
з ляхами вкупі! — їх не помоскалиш
і не побілорусиш...

О Хахляндіє,
де ти еси,
в якому позавсесвіті?!

* * *

“Не того, як завше, ми обрали
на гетьманство! — заридав Майдан. —
Та ж орава пнеється в “енерали”,
ті ж “пани” вчиняють “дерибан”!

Як я співчуваю Президенту, —
він же мій, по Сумщині, земляк, —
пожалів би якось, та моменту
для жалів не виберу ніяк!
Крутимось на різних ми орбітах:
він в Європі знов, а я — в лайні,
в гущині амбітно-неприкритих
маргіналів, у трясовині
“Регіонів”...

Ющенко на лаврах,
притомившись, м'яко спочива,
ну а ті, хто мав би спать на нарах,
у Криму ведуть свої “жнива”.
Гне верба свої журливі віти
до води. Країна жде біди
звідусіль. І треба розуміти:
нікому в нас пасти череди!

* * *

Купують все, що продається
задешево. І ми — товар
на цьому торжищі.
Сміється
самовдоволений гендляр!
Скупили твердь земну й небесну
(могутній символ, цей срібняк),
й останнє вже — хрестовоскресну
господню віру — за дурняк...
За дурнем дурень до “престолу”
несе копійку, мов бджола
нектар квітковий...
“Комсомолу
і рідній партії — хвала!”
Такі ми є. Хахли совкові.
Еклектики. Електорат.
Добра — нема. Нема любові.
І брат вже братові — не брат.

* * *

Все, що в душі, те й на пиці є, —
суть я свою ж не приховую:
йду в любову опозицію,
лобі вчорашнє скасовую...
Нічого з “любими друзями”
бідним поетам ділити!
Будемо в тихому лузі ми
вічну калину любити...

Самозневага

Які ж бо гнучкошиї ми і ниці!
Аж дивно: як тримає ще земля
тих, що лизали радісно сідниці
всім зайдам — від ляшка до москаля?!

Забув би все принизливе й погане,
відрікся б від ганеби назавжди,
якби ж не пролунало постмайданне:
— Лижі своїм розкохані зади!

* * *

Ненашим “нашоукраїнцям”

А сонце все одно — воно
підсушує майбутні ниви,
щоб вигрівалося зерно
в ріллі пухкій. Альтернативи
немає в сонця, — веснодень,
відомо, цілий рік годує, —
проміння сипле з повних жмень,
не обділяє, не гордує
ні жодним крихітним шматком
землі плодючої...
Братове,
прикрийте фіговим листком
своє коріння,
не готове
до проросту, —
таж євнухи —
неповноцінні, як мужчини...
Огріхи ваші і гріхи
вже палить сонце Батьківщини
й вітри роздмухують міхи!

* * *

Хулителям нашої волі

Під знаком окрику
доволі
хозарювати в дикополі
негод сьогоднішніх!
Мій знак
відповідально-запитальний:
чому втікає обрій дальній
від кам'яних бабів;
байбак
про що свистить;
а ця дорога
надій загублених
до Бога
чи приведе в погідну рань;
чи засів,
зрошений Можасм,
майбутнім врадує врожаєм,
чи каменем кане в Потудань?..
Шукайте відповідь повсюди!
В кольчуги не ховайте груди
і не гострїть мечі й списи...
Дикішого немає поля,
аніж чужа озліла воля, —
від неї, Господи, спаси!

* * *

Відбудем вибори і повінь
І всі гайнем на посівну
Лиш прооре лискучий промінь
Пухку й пахучу борозну.
Доволі ми галасували,
На чесну душу брали гріх
І несвідомо просували
До влади явно не своїх.
Дурили нас вертепним німбом
На вузьколобій голові
Вітька безродного,
Що ніби
І народивсь при булаві.
Прости нам, Господи!
Помиїв
Ми, українці, не їмо,
І древній наш престольний Київ
Яйцепадучим не здамо.

Міжвладдя

Верховна зрада сходиться на низи
луганські,
чому ті безмежно раді,
бо вже давно вовтузяться у зраді
і моляться на ложні образи
псевдопророків...
Множаться гріхи
під благовісту дзвони
великодні, —
чим глибше вниз,
тим ближче до безодні,
яку прикрили брехень лопухи.

* * *

Засидівся в холодному барліжжі,
Занудився в буденності буття,
Ні в рідній стороні,
Ні в зарубіжжі
Нікому не потрібний;
Без пуття
Самоз'їдаюсь,
Хоч достатньо їжі
І різного всілякого жраття.
Питаюсь в себе:
“Чом самоз'їдаюсь
Отак,
Собі ж самому на біду, —
Нечиста совість,
В перегріхах каюсь,
Чи зроду був зурочений
В роду?..”
В безпам'ятстві безлюднім
Спотикаюсь, —
От-от впаду...

* * *

Я не викричав досі себе,
тож хриплю із останніх потуг
перед тим, як мене загребе
в рідну землю найкращій мій друг.
Б'ється жайвором в купол небес
голос мій, — на майданах зірвавсь, —
аж полинно-гіркий маргінес
по-українськи на мить здивувавсь.
До-кричу, до-хриплю, до-зітхну, —
не стороннім на світі прожив,
і любив нечужу сторону,
і для неї не був я чужим...

* * *

Затягнімо тугіш пояси,
пригасимо жадобу лукаву,
а ти, Боже, якщо ти еси,
попаси нашу бідну державу;
протилежні з'єднай полюси
і засип тую прірву імлаву,
що в похмуро-почварні часи
пролягла через славу-неславу!

Новий відлік часу

Реальність скасувала всі квазари,
яких все'дно не видно нам з казарми...
Відмінено всіх кайзерів, хозарів, —
епоха ж бо базарних комісарів,
кремлівських емісарів, — щезли чвари
за Україну... Лугопісуари
автонімують. Скасувались нари
для бандюків... Прем'єрствують завгари...
А що ж електорат? Із вуст — ні пари.
Суцільна параноя. Тари-бари...

Розкозачений доценту

Щасливий жереб мій
(Таж дідько з ним,
З цим жеребцем!)
Дістався знов другому...
Об'їжджений,
Я був невиїзним,
Не вихідним
(Окрім, хіба що, з дому)
З радянських “кущів”...
Клятий закордон
Прожив без мене,
Як і я без нього.
І мій Дінець
Впадав у тихий Дон,
Нічим не ошаслививши нікого...

Докраю здичавів без козаків
Мій степ,
Звугліли коршуні і коні
На антрацит,
Лиш зграйка байбаків,
Чи дівчаків,
Свистить не териконі.
Не легко вже й повірити,
Що жив
Тут пращур мій,
Бо я тут лиш існую,
Окраїнний, окрадений, чужий
Тим, хто ошую всівсь
І одесную.
Весною вже востаннє в кураях,
На вигоні життя, перед вигнанням,
Перед закланням згинуті в краях
Іще крайніших,
Мічених вмиранням.
“Яка така ще вольниця тобі
Примарилась на старість, юний діду?
Від всього, що здобуто в боротьбі,
Сьогодні не лишилося і сліду”, —
Собі самому, втишившись, бурчу,
Себе самого, втішившись, жалію,
Запалюю на покуті свічу,
Щоб розганяла млу, якщо зімлію...
Зламався, скажуть недруги;
Вони
Радітимуть, звичайно...
Воріженьки,
Я ще живий,
Ще не скінчив війни
За волю-долю України-неньки!

* * *

*Юлії Тимошенко —
посестрі Ліни Костенко і Ніни Матвієнко*

Безвірник, а за Юлею піду,
бо то ж розумна жінка і ваблива,
якщо й не сотворить якогось дива,
то хоч на час відверне ту біду,
що з “регіонів” штормом насува...
Гуртуйся, добролюдо, навколо Юлі,
аби для нас не змовкли всі зозулі
і жайвір над житами не вгавав;
аби звучала мова чарівна
з медових вуст двох мавок —

Ліни й Ніни —
в гаях тисячолітніх України
і на врожайних лунистих ланах;
аби Чернеча вищала гора,
над горами найвищими здіймалась
і жодна дрібноптаха не боялась
гойдатися на струменях Дніпра.

* * *

На вістрі епохи, скажу відразу
вам, пропартійні товариші,
я жив тугожилно,
тож маю виразку
виразно голодного шлунка
й душі
задушено-кволої...
Нині я вперто
на вітрі епохи жадаю жить,
не знати поразок,
любити відверто
все те,
що до нього душа лежить!

Прохіндіада

Даремно ми галасували,
голосували за “своїх”, —
“рахівники” ж підтасували,
на душу взявши смертний гріх,
під “наших”, “любих”...
Результати
невтішні вельми:
бандюки
пролізли знов у депутати
і всі заповнили шпарки
в місцевих радах!
Дуже раді
і ті, “ненаші” вже,
і ті,
що стали “нашими”, —
при владі,
в гурті —
всі грішники “святі”!
На зраді виресли
й на зраду
завжди готові,
без ідей,
і щоб очолить підлу владу,
завжди знайдеться прохіндей!

* * *

Трапляються, звісно, іуди й паскуди
і просто недолюдки поміж людьми,
такими, як ми, — нас багато повсюди,
тож більшість суспільства складаємо ми,
процненні та прості. Прийшли ми не в гості
до когось чужого, — свої до своїх, —
на покуті божім калинові брості
й колосся — на них помолитись не гріх;
не гріх похвалитись добром і любов’ю,
теплом поділитись, згасити жалі
веселим вином, що не шкодить здоров’ю
всечесних людей на священній землі.

Жартома про невеселе

Єдина користь від протистоянь
двох опозицій без чітких позицій —
це розкриття секрету їх діянь
опозиційних: “В мене ти позичив
і не віддав!” “Та ні, це ти украв
чуже у когось! Я лиш справедливості
високу відновив, задля добра
ліквідувавши злочинів можливість...”
Нема порозуміння... Що ж тепер
ловити нам в суцільній каламуті?
Бодай би хоч якийсь міліціонер
Прикоськав цих суспільних баламутів!

Віртуальна подорож з чужини на батьківщину

На масштабній мапі світу
через лупу
я відкрив для себе крихітний
Беліз,
дещо більші Гондурас і Гваделупу,
й з Еквадору за екватор переліз.
Притомившись від такого
“автостопу”,
з паралеллю я схрестив меридіан
і “полунав” із Америки в Європу
через вічно-атлантичний океан.
Глипав оком через лупу я на мапу:
де ж ті Рими, де ж ті Відні,
чи хоча б
ті Варшави з Братіславами?
Від крапу
зарябіло в прилупачених очах...
Приземлившись до мапи носом —
через лупу
(кілька сіл необережно перетовк)
під кущем калини я мітлу і ступу
запримітив:
значить близько Конотоп!
Прозирай же, моя лупонько,
будь ласка,
визначай чітку орбіту, —
полечу
віртуально до реального Луганська,
в рідній твані свої рани омочу!
Доточу свої знання й летючий досвід
до програм регіональних земляків,
мож, поймуть,
як їм жилось погано досі
в глупоті і лопухах —
без “лупаків”...

* * *

Маю пенсію, рівноцінну
собівартості поросяти,
бо не вмю про Україну
на замовлення влади писати.
Та й ніколи вже не навчуся
торгувати своїм сумлінням,
бо й не хочу, —
і в цім ручуся
непродажним своїм поколінням!

Зостанусь самим собою

Хотів був, явитись
своїм — для своїх,
і нашим — для наших...
Та близько
лиш, був, підступив, —
пролунало крізь сміх:
— Куди з твоїм писком, хахлисько?!
вони ж лиш для себе — свої,
для сім'ї, —
спаношеністю своєю
витоптують всі намагання мої
боротись в гурті за ідею!
Міняю стратегію круто свою
на тактику ближнього бою:
один на один перед світом стою,
ідею прикривши собою.

* * *

Реваншистам не терпиться знову
після втрат і сопливих жалів,
всіх хахлів запроторити в хлів,
Відібравши і волю, і мову.
І в ярмо — калинову, тернову —
запряжуть, як безмовних волів,
переорювать обшир полів
на толоку відстійно-тирлову.

* * *

Вже нічого ділити — все поділено:
життя і смерть, неслава й забуття...
Приморений останніми подіями,
заснув у тупику мій паротяг.
В усі кінці — мовчання без пояснення,
бо що писати без коментарів,
яких — нема?! Я з роздумами власними
не справлюсь. І ще дужче постарів.

2006 р.
м. Луганськ